

ת"פ 26091/06/19 - מדינת ישראל נגד יורם בורגר

בית משפט השלום בקריית גת

15 יולי 2020

ת"פ 26091-06-19 מדינת ישראל נ' בורגר

כב' השופטת ענת חולתא

מדינת ישראל

נגד

יורם בורגר

המאשימה

הנאשם

גזר דין

רקע

- ביום 6.11.2019 ניתנה הכרעת דין בעניינו של הנאשם והוא הורשע במיוחס לו בכתב האישום בעבירות:
- **איסור נהיגה בחוף הים**, עבירה לפי סעיפים 2 ו- 7 לחוק איסור נהיגה בחוף הים, תשנ"ז - 1997 (2 אישומים).
2. במסגרת הכרעת הדין נקבע, כי בדיון קודם מיום 23.9.2019, בעת שהנאשם נתן מענה לכתב האישום, הוא הודה בעובדות המקימות את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. נקבע, כי די בדברים שמסר הנאשם כדי ללמד על ביצוע העבירות ולהרשיעו על פי הודאתו. עוד נקבע, כי העובדה שהנאשם הוא דייג ובעל תעודת דייג אינה מקנה לו רשות או היתר לעבור על חוק איסור נהיגה בחוף הים ובהעדר הוכחה אחרת לקיומו של היתר כאמור, הרי שיש מקום להרשעתו בעבירה זו.
בכל הנוגע לאישום השני, ב"כ המאשימה ביקש ארכה לבדיקת טענות הנאשם, לפיהן חנה מחוץ לחניון המוסדר במקום מרוחק.
3. בדיון מיום 6.11.2019 לא הייתה התייצבות מטעם הנאשם, חרף העובדה שמועד הדיון נקבע בדיון הקודם בתיאום עימו והובהרה לו חובת ההתייצבות.
ב"כ המאשימה ביקש לדחות את טענות הנאשם ולהרשיעו גם באישום השני, וזאת לאחר בחינה עובדתית ומשפטית של טענותיו, והציג את עמדת המאשימה.
נטען, כי על פי סעיף 1 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, מוחרג עניינם של חניונים מוסדרים ובמקרה דנן הנאשם טען שחנה מחוץ לחניון, אך במרחק זהה מקו החוף ולכן מי שחנה בחניון מוסדר, החוק פוטר אותו, גם אם החניון המוסדר הוא במרחק של פחות מ- 100 מטר מהחוף. אולם, מאחר והנאשם בחר שלא לחנות בחניון מוסדר, הרי שהוא עבר עבירה שאין פטור בגינה ויש להרשיעו.
בהכרעת הדין קבעתי, כי לאחר שהנאשם בחר שלא להתייצב לדיון, אף שנכח בדיון הקודם והמועד תואם איתו והוא הוזהר כדין ולאחר ששמעתי את המענה העובדתי והמשפטי שניתן לטענת ההגנה שטען הנאשם, נחה דעתי כי התקיימו נסיבות העבירה באישום השני וכי יש מקום להרשיע את הנאשם בהעדרו.
עמוד 1

בנסיבות אלה, הנאשם הורשע, בסופו של דבר, בשתי עבירות של איסור נהיגה בחוף הים.

4. בתום הדיון עתר ב"כ המאשימה לקבוע מועד נוסף לצורך טיעון לעונש על מנת לאפשר לנאשם להתייצב או להציג טיעונים מטעמו. בנסיבות אלה נקבע מועד דיון נוסף לתאריך 9.12.19. בהמשך, נדחה הדיון לתאריך 25.3.20. בשל מצב החירום נקבע, כי הצדדים יגישו טענותיהם לעונש בכתב.

טענות הצדדים

5. **המאשימה** הפנתה לעברו הפלילי הרלוונטי של הנאשם, בעבירות דומות, ממנו ניתן ללמוד כי מדובר במי שעושה דין לעצמו. נטען, כי בעבר בית המשפט עשה חסד עם הנאשם והתחשב בגילו, באחריות שלקח ובחרטה שהביע. ואולם, גם התחייבות בסך 7,000 ₪, התלויה ועומדת לחובתו, לא הרתיעה אותו מלשוב ולבצע את העבירות.

נטען, הערך החברתי המוגן בעבירה הוא שימור הסביבה החופית, החי, הצומח והדומם ומניעת פגיעה בביטחון ציבור המתרחצים בעת השהייה בחופי הארץ.

נטען, כי יש לתת במקרה זה ביטוי מיוחד לצורך בהרתעה אישית ועל כן להטיל עונש החורג לחומרה ממתחם העונש המקובל.

כן נטען לאינטרס מיוחד בהרתעת הרבים בעטיו מוצדק להחמיר ברמת הענישה הנוהגת.

משכך, המאשימה עתרה להטלת קנס שלא יפחת מ - 10,000 ₪, התחייבות בסך 15,000 ₪ למשך 3 שנים וכן הפעלת ההתחייבות בסך 7,000 ₪, שהוטלה על הנאשם בת.פ. 42280-01-15.

כן נטען, בנוגע לעתירת הנאשם שלא להרשיעו, כי בעבר הנאשם טען שהרשעה תפגע במטה לחמו. אולם, בית המשפט דחה טענתו במסגרת ת.פ. 42280-01-15 והנאשם עדיין מחזיק בכל הסמכותיו ורישיונותיו המקצועיים, משמע שלא נפגע מטה לחמו.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה המתייחסת לשיקולים המאפשרים הימנעות מהרשעה ועתר לדחות את בקשת הנאשם בעניין זה.

6. ביום 14.5.20 הגיש הנאשם טיעונים מטעמו. הנאשם טען, שצו הבאה שהוצא בעניינו ביום 23.9.19 בוטל לאחר שהתייצב באיחור. למרות זאת, הנאשם טוען שעוכב למספר שעות וכשפנה בטלפון לב"כ המאשימה, סירב לסייע לו. השוטר שביצע את הצו הורה לו להתייצב בתאריך שגוי ולכן לא התייצב לדיון במועד והדבר היה ידוע לתובע, אך הוא לא אמר את הדברים בדיון.

כן טען, שההחלטה לקנוס אותו ולא את באי החניון מהווה אכיפה בררנית. כן נטען, שדרישת המרחק הקבועה בחוק היא דרישה שהציבור לא יכול לעמוד בה שכן איננה ניתנת למדידה.

בנוסף הנאשם טען, שהתייצב לדיון שנקבע לתאריך 9.12 אך הוא נדחה מבלי שהודע לו.

בטיעון **הנאשם** לעונש חזר הנאשם על עמדתו כי איננו אשם בדיון.

הנאשם התנצל על כך שלא התייצב לדיון וטען כי אינו אשם בכך, שכן צו ההבאה שהוצא נגדו בדיון הקודם לא בוטל, למרות שהיה אמור להיות מבוטל והוא נאלץ לשלם את הסכום שנקבע ומשעשה זאת קיבל מהשוטר תאריך אחר להתייצבות לדיון ולכן לא התייצב לדיון.

7. בשל האופי האישי של הטענות שהועלו על ידי הנאשם ניתנה אפשרות לב"כ המאשימה להגיב לטענות.

ב"כ המאשימה הצר על הטענות האישיים שהועלו, חרף התנהלותו לאורך כל ההליך בשומרו על ההגנות ונמנע ככל שניתן מקיום דיון בהיעדר הנאשם, אף שזומן לדיון. ב"כ המאשימה מציין, כי אין כל אינדיקציה לטענות הנאשם בנוגע למעצרו או עיכובו אך אישר שהנאשם יצר איתו קשר טלפוני. בשיחה הובהר לנאשם, שאין לב"כ המאשימה מידע בנוגע למצבו המשפטי של הנאשם בכללותו ולכן סירב להצהיר דבר מול גורם משטרי. הומלץ לנאשם לקבל ייעוץ משפטי. בהקשר זה הודגש, כי ב"כ המאשימה איננו נציג או מייצג של משטרת ישראל.

ב"כ המאשימה הסתייג בתוקף מרמיסת כבודם יושרם של מייצג המדינה בבתי המשפט.

8. במסגרת טיעוניו לעונש, הנאשם התנצל על אי התייצבות לדיונים.

הנאשם התייחס לפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה וטען, כי המקרים אינם מקבילים לעניין שלו ולכן אינם רלוונטיים לעניינו.

הנאשם טען, כי נפגש עם ב"כ המאשימה במשרדו והסביר לו כי חוק איסור נהיגה בחוף הים נחקק בשנת 1997, על מנת להגן על רוחצים ונופשים שנפגעו בים ואילו הוא נוסע לחופי דייג ולא לחופי רחצה. לאחר שהוא מוריד את הרשת על החוף הוא מרחיק את רכבו מהחוף כנדרש בתקנות. לדבריו, הגיע להסכמה עם ב"כ המאשימה שיפנה לנציג רשות שמורות הטבע וינסה לסגור התיק תוך השבת הקנסות המקוריים לקדמותם, אך בפועל הדבר לא נעשה.

הנאשם התייחס לעבירות בהן הורשע וקיבל את הסברי בית המשפט בעניין זה. עם זאת, טוען, כי בנוגע לאישום הראשון צולם מעומק הים, בשלב שהוריד את הרשת מהרכב ובטרם הרחיק את הרכב כחוק. בנוגע לאישום השני, טען כי הניח שאם חנה בסמוך לחניון, אזי החניה מוסדרת ולא ידע שחניונים מוחרגים מההסדר הקבוע בתקנות, דבר שלמד רק בדיעבד.

הנאשם טוען, כי מצא בחוק איסור נסיעה על החוף הקלות שרשויות מאשרות בהן ירידה לחוף הים, לצורך ביצוע ניקיון של החוף ו/או עבודות שונות; הקלות בעניין חניונים שאינם מוסדרים וניתנות הקלות לזכיינים באמצעות הימנעות ממתן קנסות למשתמשים בשירותיהם; הקלה שניתנה לדייג נכה הרוצה להגיע לחוף ברכבו ולהרחיקו לאחר מכן.

הנאשם טען, כי הוא בן 77, שומר חוק, מהנדס במקצועו ודייג חובב, אשר פורש רשת בשחייה ובשל גילו הוא מתקשה לסחוב את הרשת על גבו למרחק רב. לדבריו, פנה לפקיד הדיג הראשי במשרד החקלאות וביקש לנסות ולמצוא עבורו פתרון, בדומה לזה שמצאו עבור דייגים עם מוגבלות.

הנאשם טען, כי הוא עצמאי ובקבוצת סיכון ובשל מגפת הקורונה ביקש להתחשב בו ולהקל בעונשו, תוך הארכת ההתחייבות עליה חתם והטלת קנס מידתי, קרוב ככל הניתן לקנס המקורי.

הנאשם צירף לטיעוניו תכתובת עם פקיד דיג ראשי מחודש מאי 2020.

דין והכרעה

9. ראשית, ובטרם הדיון בגזירת עונשו של הנאשם מן הראוי לקבוע, באופן ברור ושאינו משתמע לשתי פנים, כי לא מצאתי שנפל פגם או דופי כלשהם בהתנהלותו של ב"כ המאשימה בהליך זה. יש לדחות את כל טענותיו ורמיזותיו של הנאשם במסמכים שהגיש לבית המשפט.

10. דווקא התנהלותו הדיונית של הנאשם שבפניי ראויה לביקורת, בשים לב למפורט לעיל, כאשר הנאשם לא התייצב לדיונים בעניינו לרבות לדיון בתאריך **6.11.19** שנקבע בנוכחות הנאשם, ולאחר שבית המשפט קיבל את הסבריו בדבר איחורו לדיון וביטל צו הבאה שהוצא בעניינו.

משכך, הסברו של הנאשם לגבי אי התייצבותו במועד זה דינם להידחות מכל וכל.

אך לפנים משורת הדין, לא חייבתי את הנאשם בהוצאות בגין התנהלות זו.

11. עיון בפרוטוקול הדיון מלמד, כי ב"כ המאשימה עתר לדחיית הדיון פעם אחר פעם ואיפשר לנאשם להתייצב בבית המשפט ולהציג את טיעוניו במלואם, זאת אף שעל פי הדין ניתן היה לדון את הנאשם בהיעדרו ולגזור את דינו כבר בתאריך 23.9.19 (לאחר שהנאשם איחר להתייצב במועד), ובהמשך שוב גם בתאריך 6.11.19.

קביעת מתחם העונש ההולם:

12. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

13. בכל הנוגע לעבירות קנס, על פי סעיף 40 לחוק העונשין, בית המשפט יתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם בעת קביעת מתחם הקנס ההולם.

14. בבסיס העבירה בה הורשע הנאשם עומדים ערכים של שמירה על הסביבה החופית, החי, הצומח והדומם בה ובה בעת שמירה על שלומם ועל ביטחונם של בני האדם המבקרים בחופים ושוהים בהם וכן על זכותם של המבקרים ליהנות מערכי הטבע ומהסביבה החופית ללא הפרעה והמפגע הנלווים לנסיעת כלי הרכב על החוף.

15. לא מצאתי בטענות הנאשם בפניי נימוקים המצדיקים קביעה, כי במקרה זה הפגיעה בערכים המוגנים היא פחותה.

עצם העובדה, שהחוק הקיים כולל בתוכו אפשרות **להסדרת** חריגים לכלל ומצבים בהם נהיגה על חוף הים לא תחשב עבירה, אין בה כדי לקבוע כי מי שפועל על דעת עצמו, ללא כל הסדרה אלא מעניק לעצמו היתרים וצידיקים לעבור על החוק, פגיעתו בערכים המוגנים פחותה. נהפוך הוא, במקרים של עבירות חוזרות על החוק, כשהרקע דומה, יש כדי להצביע על מידת אשמה **מוגברת** במעשיו, ולא ניתן עוד להניח לזכותו תום לב.

16. אכן, למרבה המזל במקרה קונקרטי זה לא נגרם נזק נוסף לערכי הטבע או לשוהים בחוף ולא התממש הסיכון הפוטנציאלי הרב הטמון בעבירות מסוג זה.

כמצוות המחוקק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט ייקח בחשבון גם את הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשי הנאשם - לערכי הטבע ולציבור.

17. נוכח מכלול נסיבות האירוע, כמפורט לעיל וקביעתי בנוגע למידת האדם כמפורט לעיל, אני קובעת, כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים במקרה זה היא ברף הבינוני-גבוה.

18. המאשימה עתרה להטיל במקרה זה "עונש שיחרוג לחומרה ממתחמי הענישה המקובלים בסוג של עבירות ויתן ביטוי לאינטרס ההרתעה של הנאשם ושל הציבור בכללותו".

בכל הכבוד, עתירה זו של המאשימה עומדת בסתירה מפורשת להוראות החוק. סעיפים 140 ו-140 לחוק העונשין קובעים **מפורשות** כי בית המשפט ייתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים **ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם**.

19. כאמור, על פי סעיף 140 לחוק העונשין, בית המשפט ישקול את מצבו הכלכלי של הנאשם בעת קביעת מתחם הקנס ההולם.

במקרה זה הנאשם טען, כי הוא מהנדס במקצועו, עצמאי, וכי פרנסתו נפגעה בעקבות מגפת הקורונה. כן טען, כי בהיותו בקבוצת סיכון, לא עבד מזה למעלה מחודשיים.

הנאשם לא צירף לטיעונו בעניין זה מסמכים או אסמכתאות כלשהן.

ניתן בהחלט להניח, כי בתקופה זו של מגפה עולמית, נפגעה פרנסתם של רבים, אך אין בפני נתונים קונקרטיים המצדיקים קביעה, כי יש לחרוג בעניינו של הנאשם מעניינם של רבים אחרים, המובאים לדין ומוטלים עליהם עונשים כספיים, בהיעדר ראיות קונקרטיות לכך.

20. לצורך קביעת מתחם העונש עינתי ברע"פ 6060-19 **שוורץ** (פורסם במאגרים, 27.10.19) אושר מתחם קנס של 1,000-6,000 ₪ בגין עבירה של איסור נהיגה בחוף הים.

כן עינתי בעפ"ג (ב"ש) 24676-02-14 **מויאל** (פורסם במאגרים, 27.3.14) נקבע, כי מתחם הקנס ההולם בעבירה הוא 2,000-5,000 ₪ (בהנחה שאין מדובר בתחום שמורת טבע, אותה אניח לזכות הנאשם במקרה זה שכן לא נטען אחרת בכתב האישום).

עינתי גם בע"פ (ב"ש) 35276-07-18 **מויאל** (פורסם במאגרים 17.3.19) שם אושר מתחם זה בגין עבירה אחת, ומתחם של 4,000-10,000 ₪ בגין שתי עבירות (בציון, כי בנסיבות מחמירות הקשורות בביצוע העבירה באותו מקרה אף ניתן היה לקבוע מתחם גבוה יותר).

21. נוכח האמור, ובשים לב לפסיקתו המנחה של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעניין **מויאל** הנ"ל אני קובעת, כי מתחם הקנס ההולם במקרה זה נע בין 2,000 ₪ ל- 5,000 ₪ לכל עבירה.

שיקולים לקביעת העונש בתוך המתחם

22. בתוך מתחם העונש ההולם יש לתת משקל, בין היתר, לעברו הפלילי של הנאשם.

במקרה זה, מדובר במי שכבר הורשע בעברו בעבירה דומה (בנוסף לעבירות נוספות באותו מקרה), ובית עמוד 5

המשפט מצא לנכון להקל בעונשו, לאחר שנקף לזכותו את היותו דייג ותיק, בעל רישיון דיג "שלקח אחריות למעשיו...משהבין כי שגה בתפיסותיו" ולאור גילו (ראו ת"פ (אש') 42280-01-15 גזר דין מיום 10.11.16). באותו מקרה הוטל על הנאשם קנס בתחתית מתחם הענישה והתחייבות **התלויה ועומדת לחובתו** בתיק שבפניי.

23. אכן, חזרתיות על עבירות בעלות אופי דומה, בתוך תקופת ההתחייבות ולאחר שבית המשפט הקל עמו מתוך התחשבות ובפרט לאחר שהתרשם מנטילת אחריות ומתובנה שהפגין, מלמדת כי הליכים קודמים לא היה בהם להרתיע את הנאשם מביצוע עבירות נוספות ומקיומו של צורך מיוחד בהרתעת היחיד.

לו זו בלבד, אלא שבתיק שבפניי הורשע הנאשם, כמפורט לעיל, בביצוע שתי עבירות נוספות במועדים שונים. 24. בנסיבות אלה אינני סבורה, כי יש מקום לשקול לזכות הנאשם, פעם נוספת, את אותם שיקולים שבית המשפט שקל לזכותו בעבר, לרבות גילו ועיסוקו כדייג.

25. גם לגופו של עניין, לא מצאתי לנכון לשקול לזכות הנאשם את טענתו, כי בשל גילו הוא מתקשה לסחוב את רשת הדיג על גבו מרחק רב. לעניין זה אפנה לפסק דינו המנחה של בית המשפט המחוזי בבאר בע"פ (ב"ש) 35276-07-18 הנ"ל שם קבע בית המשפט, בעניינו של הנאשם **המוכר כנכה**, שביצע עבירה דומה לצרכי פרנסתו, שאין מדובר בשיקול לקולא. הדברים נכונים בענייננו בבחינת קל וחומר.

סוף דבר:

26. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, וכן נתתי משקל מסוים למשבר הכלכלי בו שרוי המשק, והנחתי לזכות הנאשם כי מצבו הכלכלי נפגע בתקופה זו, כמרבית אזרחי ישראל העצמאיים, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 9,000 ₪, או 90 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בתשעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.2020.

תשומת לב הנאשם, כי אי עמידה בתשלום תביא להעמדת הסכום כולו לפירעון.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור עבירה בה הורשע וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

הנאשם יחתום על ההתחייבות לכל המאוחר ביום 1.9.2020, ויהא רשאי לחתום על ההתחייבות בבית משפט השלום בבאר שבע.

לא יחתום - יאסר למשך 50 ימים.

ג. מורה על הפעלת ההתחייבות בסך 7,000 ₪ עליה חתם הנאשם במסגרת ת"פ 42280-01-15, של בית משפט השלום באשקלון, או 35 ימי מאסר תמורתה.

ההתחייבות תשולם ב-7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.2020.

27. המזכירות תוודא המצאת גזר הדין לצדדים. תשומת לב המזכירות לפרטי ההמצאה
לנאשם כפי שפירט במסמך שהגיש ביום 10.5.2020.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תש"פ, 15 יולי 2020, בהעדר הצדדים.